

ÜZÜNTÜNÜ "YE" N

6+

Özel Eğitim ve
Rehberlik Hizmetleri
Genel Müdürlüğü

unicef | her çocuk için

ÜZÜNTÜNÜ "YE" N

1. Baskı: Ankara 2023

ISBN: 978-975-11-7427-7

Genel Yayın No: 9191

Yardımcı Kaynak Dizi Yayın No: 368

Baş Editör: Doç. Dr. Mustafa OTRAR

Editörler: Doç. Dr. Mustafa OTRAR • Serpil ALTUNCU VAROL

Danışman: Prof. Dr. Cem Ali GİZİR

Yazar: Prof. Dr. Nazife Burcu TAKIL

Yayına Hazırlayan: Uzm. Psk. Dan. İsmail YILDIRIM • Uzm. Psk. Dan. Elif Asena AKIN
• Aynur Şeyma SELÇUK • Yusuf Ersen ÖZCAN

Resimleyen: Fatma DEMİROĞLU

Baskı: Özyurt Matbaacılık
Sertifika No: 46772

Yayında beyan edilen görüşler kişilerin kendi sorumluluğundadır ve hiçbir şekilde Millî Eğitim Bakanlığı ve UNICEF'in görüş ve politikalarını yansıtmamaktadır.

Hikâyenin Tanımlayıcı Özellikleri

Hikâyenin Hedef Kitlesi

İlkokul

Hikâyenin İlişkili Olduğu Konu

Sosyal Duygusal Öğrenme

Hikâyede Geçen Sosyal Duygusal Öğrenme Boyutu

Öz Farkındalık

Hikâyenin Sosyal Duygusal Öğrenme Boyutu ile İlgili Temel Kazanımı ya da Kazanımları

- Farklı duygularını tanımlamak için yeni kelimeler öğrenir. (Yumru kelimesi hedef kazanımdır.)
- Duyguların, düşüncelerin ve davranışların birbiriyle ilişkisini açıklar.

Ege ve ailesi yeni bir şehre taşınmıştı. Ege evinden, tüm arkadaşlarından ve çok sevdiği oyun parkından çok uzakta olduğu için kendini pek iyi hissetmiyordu. Yine de bu yeni şehirde başka arkadaşlar edinebilirdi. Bunun için sabah erkenden uyandı, en sevdiği top desenli tişörtünü giydi ve anne babasından izin alarak sokağa çıktı.

Az ilerdeki parkta iki çocuk tahterevalliye biniyor, üç kişi de dönme dolapta kahkahalar atıyordu. Kaydırakta ise macera dolu oyunlar oynanıyordu. Biri kaydırağın başında eline bir sopa almış "Ben Kaptan Ahmet, köpek balığı istilasından kurtulmanın zamanı geldi." diye bağıyor, kaydırağın altından iki çocuk ise köpek balığı taklidi yapıp Ahmet'in elini yakalamaya çalışıyorlardı. Ege bir süre oynayan çocukları izledi ve hızla kaydıraktakilerin yanına koştu:

- Merhaba, benim adım Ege. Yeni taşındık buraya. Şey, ben de sizinle oynayabilir miyim, diye sordu.

Kaptan Ahmet:

- Maalesef gemiye fazla kişi alırsam gemi batar. Köpek balığı sayısı artarsa bu kez de oyunumuz hemen biter. O yüzden bizimle oynaman mümkün değil, dedi.

Ege'nin yüzü hafifçe kızarmıştı. Sanki en sevdiği oyuncuğı elinden zorla alınmış gibi hissetti. Reddedilmeyi bekleliyordu ama cesaretini de kaybetmedi.

Gülümsemeye çalışarak dönme dolapta oynayan çocukların yanına gitti.

Dönme dolapta tam üç kişi vardı. Hızla dönüyor döndükçe gülüyorlardı. Ege sesini duyurmaya çalışarak:

- Merhaba ben de oynayabilir miyim?

Ege'yi duyan olmadı. Ege, bu kez biraz daha yüksek sesle sordu:

- Merhaba ben de size katılabilir miyim acaba?

Çocuklardan en büyük olanı:

- Durursak oyun biter. Dönme dolabı durduramayız, dedi kahkaha atmaya devam ederek.

Ege'nin morali iyice bozulmuştu. Tüm enerjisinin ve heyecanının birden yok olduğunu fark etti.

Tahterevallideki iki çocuęun yanına gitmeyi istemedi. Zaten iki kiřiydiler.

Ege elleriyle gözlerini ovuşturmaya başladı. Görüntü bulanıklaşmıştı, hatta bir damla gözyaşı yanağından hızla süzülürmüştü.

Ege ağır adımlarla eve yürümeye başladı. Sanki kalbini bir el sıkar gibiydi.

Arada derin derin nefes alıp veriyordu. Ellerini ceplerine soktu. Başını öne eğdi. Ayaklarının ucuna baka baka eve girdi. Kendini hem üzgün hem de kızgın hissediyordu.

Anne ve babası Ege'yi görünce merakla sordular:

- Oğlum ne oldu sana?

Ege, işte tam o an yol boyu üzüntüsünü tuttuğunu fark etti. Sanki boğazında bir yumru vardı. Anneanesi üzüldüğünde "Boğazımda bir yumru var sanki." derdi. Şimdi anlamıştı Ege onun ne olduğunu. Artık gözyaşlarını daha fazla tutamayacaktı. Birden gözyaşlarına boğuldu ve sesi titreyerek:

- Kimse benimle oynamak istemiyor. Bu yere hiç alışamadım. Çok kötü bir yere geldik. Hiç arkadaşım yok! Gitmek istiyorum buradan...

Babası sarıldı Ege'ye:

- Oğlum İlk günkü denemende arkadaş edinemediğin için üzgün hissediyorsun ve bu duruma oldukça sinirlenmişsin sanırım. Bu şehre yeni taşındığımız için arkadaş edinmen biraz zaman alabilir ama eminim ki zamanla çok güzel arkadaşlıklar edineceksin burada.

Bunlar olup biterken annesi mutfaktan seslendi:

- Egeeee, sana çok ihtiyacım var. Yanıma gelir misin yavrum? Ege gözyaşlarını kolunun tersiyle sildi ve iç çeke çeke annesinin yanına geldi.

- Ne oldu anne?

Annesi büyük bir kâsede hamur hazırlamıştı.

- Lezzetli bir kurabiye hamuru hazırladım. Ancak nasıl şekil vereceğimi bilmiyorum, bana yardım et lütfen.

Ege isteksizce ellerini yıkayıp hamurun başına oturdu. Hamuru ilk başlarda sertçe sıkmaya başladı. Hamuru kâsenin içinde bir o tarafa bir bu tarafa çarptırdı.

Annesi:

- Öfkeli bir hamur oldu, baksana?

- Anneciğim parkta kimse benimle oynamak istemedi, ne yapsaydım?

Kendi başıma oynayabileceğim bir oyuncak da yoktu orada. Ben de hem üzüldüm hem de sinirlendim. Ne yapsaydım ki!

Annesi:

- Hayatta her şey bizim istediğimiz gibi olmuyor bazen.

Ben de bahçeli bir eve taşınmak istemiştim; ama bu mahallede öyle bir ev yoktu. İş yerimize yakın olduğu için de bu eve taşınmak zorunda kaldık. Bu yüzden evde kaldığımız her gün üzülüp kızgın olmam mı gerekir? Tabii ki hayır, diye gülümsedi.

Ege annesinin anlattıklarını çok iyi anlamıştı.

- Anne haklısın. İstemediğimiz durumlar olabilir ama bu hemen üzülmemizi ya da kızmamızı gerektirmez.

Annesi:

- Yavrum üzülebilirsin, bu normal bir duygu. Üzölmek, kızmak, korkmak, mutlu olmak gibi duygular bizi biz yapan şeyler. Hepsi de gelir ve geçer. Ama bu hayatta her şeye üzülmek, moralimizi bozmak yok. Keyifli olmayı, mutlu olmayı öğrenmen benim için çok önemli. Biliyor musun, ben üzgün olduğumda anneannen hep benimle kurabiye yapardı. Kurabiye hamurundan bizi üzen olayları şekillendirir sonra da onları afiyetle yedik. Şimdi de seninle bunu yapalım mı?

Ege:

- Harika olur anne!

Ege, hamuru yoğurmaya devam etti, yoğurdukça kalbini sıkın o elin açıldığını ve üzüntüsünün azaldığını hissetti.

Annesi:

- Seninle hayalindeki çocuk parkını yapalım mı bu hamurdan?

Ege gülümsedi. Bu iyi bir fikre benziyordu. Annesiyle önce parkın tabanını yaptılar. Sonra parka dikmek için ağaca benzer şekiller verdiler.

Ege:

- Birkaç tane kaydırak yapacağım. Kaydırakta kayan çocukları da unutmayalım, dedi.

Kurabiyeler fırında pişip iyice kızarıncı soğumasını beklediler.

Ardından parkı kurmak için büyük bir tepsi üzerine sırayla salıncakları, kaydırakları, dönme dolabı ve etrafta oynayan çocukları yerleştirdiler. Ađaç ve çiçekleri de unutmadılar.

Kurabiyeden bir ocuk parkları vardı artık.

Ege:

- Kurabiye park, çok lezzetli görünüyor, dedi gülümseyerek.

Annesi:

- Duygularımız da kurabiyeler gibi. Kurabiyeler fırından çıkınca çok sıcak oluyor, yenmiyor. Biraz soğumasını beklemek gerekiyor. Üzüntümüz, kızgınlığımız da yaşadığımız olayın hemen sonrasında çok can yakıcı olabiliyor. Yani çok şiddetli hissediyoruz bu duyguları. Ağlıyoruz, sesimizi yükseltiyoruz, bazen can yakıyoruz. Kurabiyeyi de fırından çıkar çıkmaz ağızımıza atınca dilimiz yanar. Biraz beklemek lazım. Hem kurabiye için hem de aslında neden üzüldüğümüzü ya da sinirlendiğimizi daha iyi anlamak için. Sonra her şey daha güzel oluyor. Sen ne dersin?

Ege annesine sıkıca sarıldı... Annesi de onu yanaklarından sevgiyle öptü.

Bu sırada babası mutfağa geldi:

- Burnuma muhteşem kokular geliyor. Nedir acaba bu koku?

Ege:

- Parkın mutluluk kokusu mu yoksa benim geçen öfkemin üzüntümün kokusu mu?

Babası Ege'ye doğru yaklaştı:

- Bu muhteşem koku senden de geliyor olabilir, yoksa seni mi yiyeceğiz, diye Ege'yi kucakladı gülerek...

Ailece şakalar yapıp kurabiyelerini yerken Ege de kendini oldukça iyi hissediyordu. Yüzü gülüyor, babasıyla konuşurken yerinde zıplıyor, geçen yıl gittikleri piknikteki ördeklerin taklidini yapıyordu. Üzüntünün yerini mutluluk almıştı o an.

Ertesi gün Ege parka tekrar gitti. Bu kez evden daha erken çıkmıştı.

Kaptan Ahmet ve köpek balığı oyunu oynayanlar da parka yeni gelmişlerdi. Ege onlara doğru yaklaşıırken çocuklardan biri:

- Aaa dünkü arkadaş. Dördüncü bir kişiye ihtiyacımız var, bizimle köşe kapmaca oynamak ister misin?

Ege'nin gözleri parladı. Ellerini havaya kaldırdı ve:

- İsteriiim, dedi.

Ege, o gün ve daha sonraki günlerde yeni arkadaşlarıyla çokça vakit geçirdi. Saklambaç, yerden yüksek, istop ve kendi kurdukları pek çok oyun oynadılar. Arada kurabiye yemeyi de ihmal etmediler.

Bu yayın Millî Eğitim Bakanlığı tarafından UNICEF'in finansal desteği ile Sosyal Duygusal Becerilerin Geliştirilmesi Projesi kapsamında hazırlanmıştır. Bu hikâye kitabı Millî Eğitim Bakanlığınca ücretsiz olarak verilmiştir. Para ile satılmaz.

Özel Eğitim ve
Rehberlik Hizmetleri
Genel Müdürlüğü

unicef her çocuk için